

Mogut i djevojčice

Moja obitelj i ja krenuli smo na Ključić Brdo. Sestra i ja smo zamolile roditelje da se idemo igrati u hrastovu šumu. Šetale smo, šetale, umorile se i naslonile na hrast. Bilo je jako vruće jer je bilo podne.

Naišao je neki stranac ogrnut tamnom čohom i na glavi je nosio veliki starinski šešir. Pogledale smo ga. Stranac nam je rekao da dođemo u šumu sutra točno u podne kada se oglasi Grički top. Bilo nam je čudno, ali smo ipak sutradan došle. Došao je i onaj stranac. Rekao je da treba našu pomoć kako bi spasili turopoljsku svinju. Izgladnjele svinje su lutale turopoljskim krajem. Nije bilo žireva kojima bi se nahranile. Hrastovi su se razboljeli. Potrebna su bila čista srca dviju djevojčica koje će zagrliti ogromni hrast i izliječiti njegovo srce. Tako je i bilo. Djevojčice Luna i Jana obgrlile su svojim rukama hrast i dogodilo se čudo. Krošnja je počela šumoriti, a žirevi su počeli padati s grana. Stranac se pretvorio u vjetar i nestao.

Vratile smo se kući i ispričale roditeljima što smo doživjele. Bili su ponosni na nas. Objasnili su nam da je to Mogut - zaštitnik hrastovih šuma i ljudi u njemu.

Luna Gojak, 3.b

Legenda o mom gradu

Moj grad Velika Gorica nastao je u 2. stoljeću. Nalazi se u nizinskom području. Osnovao ga je hrabar knez Hrvatin pobjedom nad Mađarima.

Legenda glasi ovako: u 2.st. na području moga grada došli su seljaci iz susjednih zemalja. Dovedi su stoku i bavili su se poljoprivredom. Mađari su ih napali kako bi zauzeli moj grad. Seljaci nisu imali oružja niti vojničke opreme. Snalažljiv knez Hrvatin se dosjetio i pokazao im kako mogu brzo napraviti neko oružje. U šumi su napravili luk i strijele, noževe i koplja. Mađari su cijelo vrijeme otimali hranu od seljaka, a knez Hrvatin se dosjetio staviti u tu hranu prah za spavanje. Kad su se vojnici najeli, svi su pali i zaspali, a knez Hrvatin i ostali seljaci su im uzeli oružje i zarobili ih.

Zahvaljujući knezu Hrvatinu, moj grad je spašen, a knez Hrvatin je proglašen gospodarom i čuvarom grada.

Fran Milišić, 3. b

Mogut i kradljivac

Kradljivac svinja u ponoć je stigao u selo Mraclin. Stao je ispod hrasta i promatrao gdje ima najviše svinja.

Hrast se nalazi na ulazu u selo. Kradljivac je krenuo krasti. Do hrasta je stigao Mogut, zaštitnik sela. Hrast mu je rekao da mora odmah poći u selo i spriječiti kradljivca. Mogut se pretvorio u svinju i namamio kradljivca da dođe u njegov svinjac. Kad se Mogut približio, Mogut je postao zmaj i pustio je vatru prema njemu. Kradljivac se uplašio i pobjegao.

Mogut se vratio kod hrasta i zahvalio mu na pomoći. Pretvorio se u maglu i nestao. Prije toga je rekao hrastu da će opet doći kad selo bude u opasnosti. Kradljivac se nikad više nije vratio u selo.

Fran Milišić, 3. b

Nastanak Velike Gorice

Bio jedan mali dječak koji se zvao Ivo. On je živio kada je Velika Gorica imala samo par kuća i crkvicu.

Sanjao je da će kad odraste biti građevinar.No, u njegovo vrijeme nije bilo ni škola ni fakulteta.Trebao je čekati par godina da se izgrade škole. Nakon nekoliko godina je mama pitala Ivu što želi raditi u životu. Ivo je želio graditi kuće i crkvice. Išao se školovati u Zagreb. Završio je fakultet, položio ispite i sretan se vratio kući u Veliku Goricu. Tada je u Veliku Goricu došlo živjeti puno ljudi. Nisu imali gdje živjeti pa im je Ivo napravio kuće. Ivo je gradio sve više kuća i kapelica. Zbog dječaka Ive je nastao velik i lijep grad.

Ivo je sretan što je ostvario svoj san.

Jana Gojak, 3. b

Postanak Velike Gorice

U Turopoljskom lugu, tada Velikogorskoj šumi, prije gotovo 1000 godina odvio se važan događaj za sve Velikogoričane.

Tada su u šumi živjele vile. Bile su malene kao lakat, ali veličina njihova tijela nije određivala veličinu njihova srca. Kad bi koji lovac ili drvosječa zalutao, vile bi mu pomogle pronaći put. No kada bi lovac ispričao narodu da su mu vile pomogle, ljudi bi pomislili da su ga začarale zle šumske vještice i zato se pročulo da je šuma ukleta. Svaka vila je imala svoje stablo u kojem je živjela sretno sve dok nije došao zao vitez koji je htio osvojiti šumu. Bio je lijep, naočit i jak izgledom, ali srce mu je bilo mračno od mržnje. Htio je poraziti vilu - zaštitnicu šume, no ona ga je uspjela pobijediti i svojom čarolijom ga pretvoriti u ružni korov.

Vile su taj događaj zapisale, pa netragom nestale. Ljudi su to pročitali i na tom mjestu sagradili grad po imenu Velika Gorica zbog Velikogorske šume.

Rebeka Čaćić, 3. b

Mogut, hrast i ja

Volim šetati šumama, pogotovo u suton. Tada ptice lete nebom, pa izgleda kao da iza sebe ostavljaju boje sutona, koje se uzdiže iznad hrastovih krošanja.

Odjednom, ispod jednog hrasta spazila sam visokog čovjeka. Imao je crnu čohu i šešir velika oboda. Mislila sam da je to neki drvosječa jer mislim da Moguti ne postoje. No ipak, bilo je očito da je to Mogut. Vrlo vjerojatno me primijetio, jer mi je prišao i pitao što radim tu. Počela sam mucati da volim šetati šumama i tako je započeo naš razgovor. Nastavili smo razgovarati kod velikog hrasta. I baš kada je Mogut završio svoju priču, javio se Hrast. Pričao je kako su Turci palili njegovu šumu. Plamen je bio samo nekoliko stabala od njega. Pomislio je da mu je došao kraj. No uto je došao Mogut preobražen u vrlo hladnu kišu, te ugasio vatru. Turski konji su se razbježali svaki na svoju stranu, a za njima i Turci. Tako smo završili razgovor. Zatim je uslijedila minuta šutnje u spomen na taj događaj.

Odjednom je Mogut ustao i zašao za obližnje stablo. Ubrzo sam vidjela samo malog prašćića na odlasku, te sam i ja pošla kući. Samo je hrast ostao na mjestu. Mirno i spokojno.

Rebeka Čaćić, 3. b

Mogut i ja

U rano jutro otišla sam do hrastove šume.

Kad sam se umorila sjela sam ispod velikog hrasta. No, odjednom dođe jedan visoki čovjek s dugim tamnim ogrtačem i velikim šešišrom. „Tko ste vi?“ upitala sam, a on odgovori: „Mogut...“ Dok sam mu postavljala razna pitanja hrast je u sebi razmišljao: „Opet Mogut, svaki dan ga vidim! On štiti naš kraj od tuče, odbija munje, bori se protiv drugih Moguta da bi svoje selo zaštitio i svojom pobjedom donosi više žira za svinje. Može se pretvoriti u razne oblike: svinju, zmaja, ribu, maglu, vjetar, a najčešće je jako visoki muškarac.”

Kad sam Moguta pitala zadnje pitanje, Moguta više nije bilo. Počela sam ga tražiti po cijeloj šumi. Kada sam se vratila, tamo je bila svinja. „To je Mogut“, pomislila sam. No kasnije je nastao vjetar, a svinja je nestala.

Na podu je bila poruka. Pisalo je da je Mogut bio vrlo sretan što me upoznao.

Nakon svega toga s Mogutom, bilo mi je vrlo drago što sam ga upoznala, sve to vidjela i naučila. Bilo je devet sati.

„Pa vidi se da je ovo zbogom...“ govorila sam hrastu.

„Zbogom!“ reče hrast.

V malem selu Bapču v hiži žive: moja baka, deda, vujča i vujna. Si su otišli nekeje delati. Ja sem ostala bez posla. Al me moja baka pozvala da idem z njom narajnuti mačke i cucka. Čim sme ih zazvale, brže su došli k nam. Dragale sme ih dok su oni lakome jeli. Bili su jake smešni. Nisu se posvadili za jele. Kak su došli tak su i otišli. Moja bakica i ja sme onda prešle zalevati cvetje.

Luna Gojak, 3. b

Putovali smo po lepem našem Turopolu. Stali smo pri drvene kapele. To je bila kapela Sv. Barbare vu Velikoj Mlaki. Ona mi se najviše dopala i same sem ju gledela i gledela. Zašla sem nuter i same morem reči de je prelepa. Puna je sliki i crtežof. Zagledela sem se v sliku Sv. Kumernise. Baš je nekak čudna. Vučitelka nam je pripovedala o toj svetici z bradom. Zapametila sem ju zanavek.

Jana Gojak, 3. b